

dermed, at man endda ikke kunde have den Tilfredsstillelse, at der blev overordentlig godt regjeret derovre. Gjentagende Gange har Folkethinget siden opfordret Regjeringen til at formindste Udgifterne, men, som det synes, hidtil uden Resultat. Nærværende Udvalg skal gjentage Opfordringen.

Efterat Slaveriet var ophævet paa de vestindiske Øer, blev af den daværende Gouvernør den 26de Januar 1849 udstedt en provisorisk Anordning for at ordne Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. De Hovedgrundsetninger, hvorpaa Anordningen hviler, ere, at Arbejdskontrakterne skulle indgaaes for et Aar, som er det Tidrum, der medgaaer til Jordens Forberedelse og Dykning til en Høst og til Produktets Indhøstning, samt at Arbejdernes Bederlag skal bestaa i forsvaerlig Husleilighed med en Jordlod til egen Dykning og en bestemt Dagløn, reguleret for 3 Klasser, saaledes, at det beror paa Arbejdernes Dygtighed og Overenskomsten mellem Parterne ved Kontrakternes Indgaaelse, til hvilken Klasse Vedkommende kommer til at høre. Forskifterne vare begrubede i — som det hedder —, at de forrige Afri paa ingen Maade vare istand til at kunne bestemme Verdien af deres Arbejde, og desuden var man bange for, at der skulde komme til at savnes Arbejdskraft paa Plantagerne.

Vel hedder det, at Arbejderne have det langt bedre paa de danske Øer end paa de andre, og at de i Reglen udføre deres Arbejde paa en forsvaerlig Maade. Men Udvalget skal dertil ikke unblade at gjøre den Bemærkning, at Arbejderne ikke desmindre vise en større og større Lyst til at løsrive sig fra den tvungne Tilstand for at komme til at opholde sig i Byerne, og at Arbejdskraften er dyrere paa St. Croix end paa de andre Øer; det er oplyst, at det Arbejde, som paa de engelske Øer udføres for 24 a 25 Cents, koster 35 a 40 Cents paa St. Croix, en Grund, som alene vilde være istand til at forarme Dem.

Udvalget maa aldeles bestemt udtale sig for Arbejdsregulativernes Ophævelse gennem Anordning og stiller Forslag derom.

Meningen med deres Indsørelse kunde kun være at bane Veien for Overgangen fra Slaveriet til den fri Tilstand, men denne Overgangstilstand har været altfor lange.

I 1866 udtalte et Mindretal af Kolonialraadet blandt Andet følgende: „At Lovgivningen paatager sig at berøve Arbejdshvernen og Arbejderne Friheden til at bestemme Bederlaget, enten i Penge eller andre Goder, for det præsterede Arbejde efter gjensidig Overenskomst, er saa aabenbart stridende imod den naturlige Ret, saa demoraliserende med Hensyn til de derved forarsagede Omgaaelser af Loven, saa faadeligt med Hensyn til den Produktion, der skal opnaaes ved Arbejdskraftens, Kapitalens og Dristidsdygtighedens Samvirken, og følgerigen paa de offentlige Indtægter, saavel som paa de Enkeltes materielle Velvære, og endeligen er det saa van-

steltigt for ikke at sige umuligt at gennemføre et saadant Princip i det virkelige Liv, at der maatte aldeles extraordinære og exceptionelle Omstændigheder til for at retfærdiggjøre dets Anvendelse. . . . Men hine Forholdsregler kunne ikke opretholdes som en evigvarende Tilstand, de burde ikke vedligeholdes udover den mest tvingende Nødvendighed, og denne Nødvendighed anses ikke længere at være tilstede. I det Tidrum af næsten 18 Aar, der er forløbet siden Slaveriets Afkæffelse, har Landets Tilstand væsentlig forandret sig. Befolkningen er bleven vænnet til Arbejde uden umiddelbar Tvang, og et stort Antal af de nuværende Arbejdere have aldrig kjendt denne Tvang, ligesom paa den anden Side Planterne have haft virkelig Leilighed til at gjøre sig fortrolig med Brugen af frit Arbejde.“

Enhver Landbruger paa St. Croix er tillige Fabrikant, idet han paa Sukkermøllen med tilhørende Værker selv forarbejder Sukkerrøret. Dermed følger foruden andre store Ulemper tillige den, at han maa i Høsttiden enten holde en altfor stor Arbejdskraft, eller ogsaa Produktets Bearbejdelse i rette Tid maa forsømmes; vist er det, at saavel Sukkerproduktionen som Landbruget er i en mindre god Forfatning. Hr. pol. cand. Joh. Wulff har paa Kolonialassens Regning i Sommeren 1874 foretaget en Undersøgelse af Tilstanden paa St. Croix og andre med denne nogenlunde ligestillede Øer. Resultatet af sine Undersøgelser har han givet i en udførlig Indberetning af 11te September 1874. I denne beskriver han omhyggelig saavel Sukkerets som Jordens Bearbejdelse.

Af denne Beretning fremgaaer det, at Sukkerrøret indeholder følgende Stoffer:

Eræstof	11 pSt.,	} 89 pSt. Saft.
Sukker	16 pSt.,	
Pand	73 pSt.	

Der udpreses gennemsnitlig kun 55 pSt. Saft, Resten bliver tilbage i Affaldet, der enten bruges som Brændsel eller Strøelse. Af 100 Pund Saft faas 8,97 Sukker + 6 Pund Mallas.

100 Pd. Rør giver saaledes kun 4,93 Pund Sukker og 3,30 Pund Mallas. Paa de omliggende Øer faar man mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{3}$ større Udbytte af Rørene, fordi man har været istand til at indrette Fabrikationen paa en fuldkommere Maade. Herr Wulff udtaler om Fabrikationen paa St. Croix følgende: „Rørene ligge ofte affaarne flere Dage, før de males, hvorved de lide en Del og navnlig blive sure i Enderne. Balseværkerne forsynes med Rør paa en ufuldkommen Maade. Saftens Rensning er ufuldstig, og den Maade, hvorpaa man skummer, bevirker, at megen Saft gaar til Romsfabrikationen, hvorved Sukkerudbyttet forringes. Rogningen foregaaer i aabne Kjedler, hvorved en Del Sukker mister Evnen til at krystallisere, og det, som erholdes, bliver af en daarlig Bestaaffenhed, medens Arbej-